

מ ר ט י - כ ל

ישיבת שלא מן חסנין של הממשלה הזמנית

ט"ו סיון תש"ח - 22.6.48

- יב/1/ט"ח -

נוכחים בישיבת חסריים: ד. בן-גוריון, מ. בנסוב, מ. ברנשטיין,
י. גרינבוים, הרב י.ל. פישמן,
א. צילינג, א. קפלן, מ. דוונבליט,
כ.ש. שיטריה, מ. ספירא, מ. שדוק.

נעדרים מן הישיבה חסריים: הרב י.מ. לוין (בירוסליים),
ד. רמז (בחול"ל)

זאב סרף - מזכיר

סדר-היום: ברא האגודה "אלטליינה"

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: בלילה בשעה שתיים הודיעו לי שהאגודה

חגיגה לתל-אביב ועומדת מול "גת-רימון".

שתי אגודות שלנו גם הן חגיגו לט"ו. אחרי איננו הודיעה האגודה שהיא

נכנסה, ואז ניתנה פקודה שתמליצו לקיסריה. כבוקר נודע לי שהיא

נשארה פה ועומדת מול "קפה-דן". (מ. ספירא: היא עלתה על שרטון).

מפקדים על האגודה - א. סטנסקי, בייגין ומרידור.

בבוקר היו שיחות אתם ודרשו טחם שיחגרו

לעלות לבא-בוח הממשלה להגיש להם את תביעותיהם. הם הודיעו שלא

יגרו לבא-בוח הממשלה לעלות לפני שיביאו אליהם מפקדי אצ"ל להתייעצות.

סרבנו להביא את מפקדי אצ"ל. פתכרר שזו היתה תרפיה; הודיעו שנכנסים -

ולא נכנסו.

עכשיו נחתי הוראם שירכזו את כל הכוחות

הדרושים למען אטור יהיה להכניע את האגודה, אבל יחכו לתוראה למעול

טאה הממשלה המתכנסת בענין זה.

הידוע לך מה גודל המסען של האגודה?

השר מ. שרתוק:

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: חלק נמרץ במסד-ויחסיין ונמצא בידינו.

זאת אמרת, מה שנמרץ נמצא בידינו?

השר מ. שרתוק:

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: נמרץ רק חלק קטן, רוב המסען עדיין

נמצא באגודה.

אולי ימסור לנו ראש הממשלה סקירה על

השר מ. בנטוב:

השתלטות הדברים משלטון?

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: היות והמיקוד היה מה זגיתנו הוראות

בדורות, לא היה לי אחרי זה מה לעשות.

ראש אגף המבצעים נסע לעם בעצמו ונחל את המעולות, ועד אחרון
 למנוח ערב לא ידענו בנהירות כיצד מתחייב הדברים. אחרון למנוח
 ערב מסרו לי מאגף המבצעים סדר גרינבוים מבקש מאחד הקצינים לבוא
 אליי. ענו לו שהם צריכים לקבל מקורה. אז שלחתי איש לגרינבוים
 לדעת מה הדבר. הוא מסר פתק בידי בני סימון שנמצא עם אחד מאנשי
 אצ"ל בטת אברהם, שהיה אקטיבי בהסדר, ולפי המסמך שלו הדברים
 שמסר מה גילי לא היו סדריים, והוא חושב שצריך להצגם בטת
 וכתן. שלחתי לו פתק בו אברהם, שאי-אפשר להיבנס במו"ם עם אצ"ל:
 (א) יש החלטה של הממשלה והחלטה לא היתה טת וכתן (ב) בינתים
 נכנסו אנשי אצ"ל לעסק זה וננו לממשלה והממשלה הודיעה להם שיש
 אגיה בזאת (לא הודיעה להם על עוליהם, כי העולים הורדו כולם בעזרת
 אנשינו).

מה היתה הצעת אצ"ל שמסר לי עליה סר

גרינבוים? (גרינבוים: לא הצעת אצ"ל אלא הצעת אג"ל). החצת

כ"ט/י"ט

היתה שהנשק הזה יועבר למחסנים תחת שמירה משותפת של אצ"ל ושלנו
 ושהוא יהיה מיועד לצורך הגדודים של אצ"ל. אמרתי שזה כמעט ונתון.
 שכבר הודיעו לנו על האניה, וגם אנאי אצ"ל כבר התחילו במעולות
 איבה. הם התחילו לירות מצוים על אביחיל, ביקרו את קשרי הטלפון.
 היתה לי ידיעה שהם מתכוו בירייה במטוירנים ליד בית-דגון על צבא
 שלנו ומצדו כמה אנשים. גם קבלנו ידיעות שהוצא הייליט מדודי אצ"ל
 בשטח הדרום האלו לברוח עם הנשק לנתניה (א. גוללצ'וביץ הנכבד הדבר
 שהגדוד שלהם בדרום עזב את עמדותיו) - כן, הם עזבו את העמדות
 ליד רמלה, מסו טכונות לחובלים לכטר-ויתקין וחטמו את הדרך.
 והאנשים שלי לא נתנו לי לשוב למל-אניב. אתר כך בא חרב מיטמן
 ואמר שדיבר עם צריבנוים ועם שטידא וזהם מציעים תיווך דיטיבת
 הטטלה (זה היה אמש ב-11.00).

הנר נ. שפירא: אני מבקש למסור לנו מדטים על המו"ם

שהיה בין הנציג שלהם והנציג שלנו.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: הדבר נמסר בישיבת הקודמת. תחלה הציגו

שיערו להם לערוק את הנשק. אמרו להם
 שהנשק צריך להימסר לממשלה. בהסכם שנחתם התחייב בייגין להמסיר כל
 מעולה במידה לרכישת נשק מהו"ל ולמסור את הקטרים שלו. הוא הודיע
 שמסר הוראה כזאת. כעבור שבוע ימים הודיעה ידעיה מהו"ל שהוראה כזו
 לא נמסרה. שוב הגה בלילי לבייגין, ובייגין אמר שאל איזה עיכוב
 בקשר שלהם. ובכן, ההוראה לא ניתנה. ביום ז' או בשבת בא בייגין
 עוד פעם אל בלילי, הודיע שבא האניה ובקש עזרה במדיקה. בלילי
 אמר שזוהי חמרת המונא, הנשק צריך להימסר לממשלה. אז הלך להתיעץ
 עם אנשיו והביא תשובה שהם מסכימים שבאופן עקרוני יימסר הנשק

יב/1/ש"ח

למשלה, אך למעשה יימסר למחנכים של אצ"ל ויכפרו עליו אנשי אצ"ל
והחגנה בפקוד החגנה; הנשק יהיה מיועד לגיווד אנשי אצ"ל וחלק
יומרט לירושלים. נאמר להם שחלק יומרט לירושלים ושם הוא צריך
לתימסר. באו וחודיעו שאינם מקבלים את התנאים האלה.

האנשים לא הביעה בשבת אלא ביום א'.

ובו ביום באו וחודיעו שהאנשים תבוא. אז תבוא הדבר הזה והזמן איש
מתקדד והיתה החלטה של המשלה לחודיע להם שעליהם לפטור את הנשק
וכן לתעמיד שם כוח מספיק כדי להכניע אותם; במקרה הצורך ישחמט
בכוח - רק במידה שחורב יהיה הכרחי.

משר מ. שפירא:

לכאן הגיעו באנשים הזאת 260 עולים.

וננו למחלקת העליה לטפל בהם. אני

מניח שהשאר הוטנו למקומות אחרים, אבל אין לנו עוד ידיעה על כך.

למני שניכנס לדיון, מציג אני להם

אוחח הוראה שביטנה ביחס לאנשים גם למפקד שלנו בחזית כמר ויתקין,

שלא תיעשה כל מקולה עד ופר ה'טיבה, כי אני תושש להתפתאות בזכות

של שפיכת דמים.

ראש המשלה ד. בן-גוריון:

ההוראה היתה להכין את כל הכוח הירוש

ליד החוף למען תכניע את האנשים;

כוחות אלה יפעלו רק עם ה' הוראות המשלה. אך עם הם נלחמים בכוחות

שלנו. אנחנו צריכים לדון על העניין כולו.

השר י. גרינברג:

הצבעתי בעד החזעה שהוצעה בישיבתנו

הקודמת בהנחה שיש לגייס כוח גדול

כדי להימנע משפיכת דמים. היה לי רושם שגם שאר החברים הם בדעה

זו, שהכוח שיצוייט צריך להיות כה גדול שיוביל למנוע שפיכת דמים

ורצון מצד אצ"ל להתמודד. משום כך חשבתם שהמטרה אינה הכניעה אצ"ל בכל מחיר, אלא המטרה היא לחסל את העג'ין; ואם אפשר לחסל את העג'ין בטעם ומתן טיבית למעשה ליד כניעתם שלהם ומסירתם הנסק לצבא שלנו - דייגו. חשבתם שטוב שאצ"ל ידע שהוא לא יוכל לבוא בהתמודדות. אני מניח שאם-אפשר לנו לסבול סבלתו יחד את החסוזה בטעסיו, שמישהו יכניס נסק על דעת עצמו ולטיטוטו הוא; המטלה הייתה לטנוק מעשה כזה בכל האמצעים הקומדיים לרשותה. על זה כמדומני אין בדיגו שום חילוקי דעות. ועוד דבר איגנו שנוי במחלוקת אצלנו: אין אנו מעוניינים שאצ"ל יחזור למחנה שירוריסטית בנדגו. אני רוצה להאמין שאין בתוכנו אף אחד הרוצה להביא ליד מוצאה כזאת. אלה הן ההנחות היסודיות שלי.

אני חייב דין וחשבון לחברי הממשלה

טרוע התערבותי ואיך התערבתי. התערבתי בטני סני טעסיו (א) בטני טטנו אלי וחשבתם שהעג'ין רציני במידה כזאת שאם טנו אלי, מחובתי להביא את העג'ין לידיעת ראש הממשלה. ראש הממשלה כתב לי, שהוא חושב שאין זה רצוי שהבן הממשלה ייחוש עם אנשי אצ"ל. אילו ידעתי שאין זה רצוי לטעוהי דעת הממשלה - גם אז או שהייתי נכנע או שלא הייתי נכנע; אך לא ידעתי על זה. אני מניח שזוהי דעתו המדויקת של בן-גוריון.

(ב) כבדתם אותי בתיק של טטרד הטנים.

אכזב המטרה לא נכנסה לטמכות של טטרד הטנים, אך בכל זאת טטרד הטנים יש לו שייכות למה שקוראים במחון אנטי. ועל-כן, אם כלי אין לי כוח מדיני, יש לי רשות להתערב בתור של הטנים בעניינים הנוגעים לבטחון הטנים של המדינה.

האיש שבא אתי בדבריהם טעם אצ"ל

סיפור לי את העניין באופן שהבינתי, שלאמיתו של דבר לא אמרו לאנשי אצ"ל שלא יביאו את האג"ה. (ב-1947) כאשר פנו אלינו אמרו האג"ה תבוא הלילה). כפי שהבינתי טענתו של גלילי וגם סיפור הדברים של איש אצ"ל, קדם למעשה זה טעם ומתן ארוך בין המפקדה מצד אחד ובין מטה אצ"ל שהוטב שיתקיים - מצד שני (אגב, אינני מבין איך אפשר היה להסכים לכך שהטעם יתקיים בו בזמן שהארגון מתפרק!). ובטעם ומתן זה לא נאמרו אם תבוא האג"ה לפני ארץ-ישראל אי-אפשר שתדבר לה יודע - הואיל וכך מוטב שתחזירו את האג"ה. לא על זה היה הדיון. לא בזה היו חילוקי הדעות.

ענין (ושבו, אינני יודע מה נכון

דמה לא נכון, אבל הנסיון אומר לי שצריך תמיד לעשות סיגנון מדברי שני צדדים ורק אז מתקבלים קצת אל האמת): סופר לי שבחוק המטה ומתן, שהיה ידידותי מאוד, נאמר שכדאי לנו שיעשו נסיון להביא את האג"ה ונראה מה תקדים יוצר על-ידי כך. כאשר הגיעו ל"הכלי" לא דובר על מסירת הנשק, אלא עמדו שתי שאלות: האלת המחסנים והמסירת עליהם וטאלת חלוקת הנשק. מוסכם היה לשלוח עשרים אחוז מהנשק לירושלים. בנוגע לחלוקת הנשק לא הגיעו לידי הסכם, ממני שהם דרשו שהנשק יותן לאצ"ל וגם יחולק על ידי אצ"ל יחד עם הצבא, והאילו נצטב המפקדה אמרו: איך יחולק הנשק זה ענינו, ניתן את הנשק למי שבחוק.

זהו סיפור הדברים כפי ששמעתי

ממי איש אצ"ל. והסיגנון בין שני הסיפורים נביאה אותי לידי מסקנה, שאמיליו אמר דובר על השרת החפזת - לא זה היה העיקר, אלא העיקר היה ענין חלוקת הנשק.

כ"ב/א/ש"ח

השר מ. שרתוק:

העיקר היה סמכות מדינת-ישראל.

השר י. גרינברג:

אינני מדבר על מה שאנחנו חושבים
לעיקר - אני מדבר על העיקר במשא

ומתן.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון:

זה היה העיקר במשא ומתן!

השר י. גרינברג:

למעשה העיקר היה חלוקת הנשק. על
סוד המדינות של שלטון המדינה!

לאחר ששמעתי את הדבר הזה ולאחר

שהבינותי שאנחנו רוצים לא בשמירת זמנים אלא בהיסול העניין, ושאנחנו
לא רוקח חושבים שאם אפשר ליהנות מהעניין שלב נאמנה מכור - הייתה
מכור שאפשר לי לנסות להציע הצעה לפני הגודים.

ההצעה - והדגשתי שזוהי הצעה

הממשלה - היד בה שלושה יסודות: (א) הנשק ימסר מיד לצבא, לנציג
המטה הראשי של הצבא; (ב) לפי מה שהוסכם - מסדיטים עשרים אחוז
מהנשק לירושלים. איך מסדיטים - בשאלה זו לא דעית לנבוע (האיש
מדבר אתי אמר, כאילו הוסכם לפסוד את הנשק שיומרו לירושלים ליד
אצ"ל. אמרתו בני שהוסכם). (ג) היסוד השלישי היה, שהצבא יתחשב
בעובדה שהם הביאו את הנשק בעובדה המקנה להם זכות ידועה: קודם
כל יורשו חלק מהנשק להשלמה ציודם של שני גדודי אצ"ל במידה שציודם
איננו שלם, ועם הצטרפות גדודים נוספים לצבא - יקחו מהנשק הזה
כדי לצייד ולצייד את הגדודים ההם.

אשבה שמחובתי לגיטה להסדיר את

העניין בתור שר המנייה וגם בתור מי שהיתה לו יד בהסכם. זכאן התחילה
אודיסיאה שלמה שנמשכה ארבע שעות. עלי להגיד. כי במשך כל המש-עשרה

יב/1/ט"ה

שנות פעולה בתור צ"ר הסייג האולטי לא קרה מקרה שלא אוכל להגיע
 לראש המשלה מולין כשם מקרה לי הפעם כשרוצתי להגיע לראש המשלה
 שלנו. התחלתי לגלגל קודם למזכירות הראשית בתקופה שאוכל להגיע אל
 ראש המשלה בצורך זה - התברר שדרך עסוק אותה ענה בשיבתו, שלטת
 למקומות אחרים. בשעה 7 השנתי מוך סוף את המטה, וחוב התחילה
 אודיסיאה שלמה: אני מבקש את קצין המטה לשלוח אלי אדם שאוכל
 למסור בידי דבר חשוב בסביל המפקדה או בסביל ראש המשלה - מקבל הטובה:
 לא גלך, מפני שאיננו מקבלים ממך הוראות, אני אומר: אינני מתכוון
 לתת הוראות, ודיווח אני למסור אינפורמציה, השלחו אלי אחד מאנשיכם -
 עובר זמן ואינני מקבל תשובה. אבל נכנס אלי מימון ואומר, שראש
 המשלה שלחו אלי כדי לקבל מפני את האינפורמציה. שחתתי מאד. מסרתי
 בכתב כל מה שסיפרתי לכם וחוספתי, שאם ראש המשלה יראה צורך שאבוא
 אלינו ישלח מכונית, כיון שלא ידעתי היכן הוא, ואם לא - המקידי
 בזה נומר. קבלתי בכתב-הטובה הריף מאד ובו אני מקמיטו (א) פירוט
 החלטה שקבלנו - שצריך לחסל את העניין רק על ידי שימוש בכוח;
 (ב) שזה טעם ומתן.

אני מפרט את החלטה שקבלנו קצת
 אחרת. לא אסרו היכול העניין רק בכוח, אדווח, רצינו לביים כוח
 גדול במידה כזאת שלא יגיעו הדברים לידי התנגשות.

אינני חושב שאף פעם לא מאוחר
 לעשות הטובה. אמר להתחיל מהטובה, ואפשר לעשות הטובה לאחר שכבר
 נשפך דם. סבורני, שאחרי שהטכנו להטובה עם האויב - כדאי לנו
 להסכים להטובה בפנים לפני שמיכת דמים. אפשר ומבחינה היסטורית
 תהיה בהתמודדות זו פסוק לקח לאצ"ל - אני מציע מאד שתלך עולה
 לנו במהיר כזה. משלה היודעה את כוחה גוחה המיד בודל לבב
 ואינה פשהטת בנשק אלא אם כן אין לה מוצא אחר. מה היה מוצא אחר,

יב/ג/ש"ח

אפשר היה להביא לידי כניעת בלי שפיכת דמים.

איך ז

השר ב. שרתון:

שמונה מאות קולים אלה שהביאו -

השר י. גרינברג:

הורדו לחוף ונתפזרו; הכוח שנשאר

להם לא היה כל כך גדול שהיו מעיזים להתנגד אלא אם כן לא היה

להם ברירה אחרת. זהו הרוסס שלי.

אני חוזר ומדגיש: אני בעד זה שבגן

על הסוכריות שלנו ונוכיה שנתמודדות מזויינת יציבו התייה על

העליונה. אבל יש שייג לדבר. הסייג הוא, שאין אנו מעוניינים כלל

וכלל ביצירת מחתרת פרודיסטית אצלנו, המכרונת ננד הממשלת וננד

החוק במדינה שלנו. פשוט כך, עם כל הכוח שיש לנו והנכונות להשתמש

בכוח זה - איננו יכולים לסרב למשא ומתן; אם יש אפשרות למשא ומתן

- צריך לנהל משא ומתן.

לא הייתי מתרעם כלל וכלל אילו

ראש הממשלה אמר לי; סעיף זה רוח אין לקבלו בשום אופן, סעיף אחר

בא בחשבון - לפי זה נסה להשיג את הכניעה. ויש לי רושם שאפשר

היה להתקרב אפילו לכך. עכשיו המצב הוא כזה: בשטח דמ; הנדודים של

אצ"ל, הנמצאים בתוך הצבא שלנו, עשו נסיון להתפרץ ונתקלו בהתנגדות

ונהרגו אנשים (יש הרואים ליד כמד-ויהקין, יש הרואים גם בקיר);

הקרובים בתוך הצבא גדולה, והעניין יתפרט. כל זה אינו מוסיף

לנו כוח ואינו מוסיף לנו פרטיזנה.

בהפרטת היום הודעה מסעם לשבת

המודיעין. אני רוצה לדעת: ההסברה לעתונות המבטיחה היא בגבול

סבוכי או לא? יש לי כמדומני דעות לתבוע שהיה לפחות שותף לעניין

ואדע מה מודיעים. אמנם לא הייתי פה כל הזמן - טלא באמתי, באשמת

המסיבות והטידורים; אך עכשיו אני כאן. והנה בהפרטת הודעה

יב/1/ט"ח

המוסלת גם על אחריותי כגלי טאזע על כך, ויש בה דברים שלצ הייתי
סמכים להם, דברים שבסגנון (אני חושב שאין מפשלה יכולה לכתוב
בסגנון של מדוקלמטציות, ולחדרות לעצמה שימוש בתוארים כמו "נמכזה")
יש לי הזכות להיות שותף לענין זה, או שלא אחיה אחראי עוד למרסופים
בעתונות.

אני מציג, שאט ישנה הפונה -

נשתמש בהפונה כדי להביא את אצ"ל לידי כביעה בצורה כזו, שכתוצאה
מפנה לא תיווצר מחתרת טרוריסטית נודנו.

בנו תלוי הדבר ?

השר א. ציזליצב:

במידה ידועה תלוי הדבר בנו. לפנינו

השר י. גרינברג:

שתי דרכים: או שאנחנו מחליטים

להוציא להורג את הסנהיג, בהשגת או בלי השגת, ובכך לחסל את העניין,
או שצורת הכביעה היא כזאת שלא תיווצר מחתרת. אני מציג ללכת בדרך
השנייה.

דושה אני למסור באיזו מידה נחייתי

השר ט. שפירא:

שותף לעניין. בערב חג המבועות עבלתי

ידיעה סלוגרית מהסדרד הארצישראלי במריו פעומדה להמליג לארץ-ישראל
אניה נסע ובה 400 עולים ונתבקשתי למנוע את הדבר. מברק דומה לזה
קבל גם הפוסד. למחרת נפנסתי עם בייגין. בייגין הודיע לי, שיום
לפני זה שלה שלגרפה עם הוראה שהאניה לא תצא; אבל היות ומורטמה
היוב ידיעה ברדיו בי.בי.סי. בה מדובר על 600 עולים, וכנראה שפסטר
זה מתאים לאמת, הריהו חוצב שהאניה תמליצה. בכל זאת - אמר - ינסה
לטלורף עוד פעם, והוסיף: אני מבין טעמך, בימי הפונה, אין האנית
צריכה להגיע לחופי הארץ, היא אניה לא מחירה, לפני שתגיע - גבוא
גובריה ובהמשך דרך כיצד לסדר את העניין. אני כסובן אמרתי, שעצם

יב/1/ש"ח

ארגון עליה ב' עכשיו אינו בסדר. הוא חסכים לכך ואמר שהדבר יצא בלי ידיעתו.

אין איש חולק על כך שהצדק אתנו

בטאם אחוז; אבל השאלה כאן אחרת לגמרי: האם היה בזה מן החכונה להניע לפה שהוקצו אנשי נאלץ למקטק באותה מידת החכונה והסבלנות שגילינו במיפולנו בבעיה זו. אלה החושבים שהצדק בכות להחזיר עכשיו את האנשים הללו למוטב, צריכים היו להיות עקביים; אם כך, לא היה כל מקום למשא ומתן, למען שאנשי אצ"ל לא יוכלו מחד לבוא לגלות את הזכין המשא ומתן הזה. והם לא יידתעו מכך. הם מחד יגלו את האמת ויודיעו, שממשלת ישראל הייתה מוכנה להוריד את הנשק מבלי להודיע על זה למפקחי או"ם, אלא הייתה שאלה למי יימסר הנשק.

אני, ארפוא, שואל: אם היינו

מוכנים להביא לידי התנשנות דמים, על שום מה נכבסנו למשא ומתן שאחר-כך נשלם את סחירו, (והמחיר לא יהיה קטן)? אם מישהו מאתנו חשב שעל ידי שימוש בכוח נוכל להוסיף כאנשים הנוגים בטני בדבאיוס וכלפי או"ם - יבואו אנשי אצ"ל ויכחיזו את הדבר, יגידו שהיתה זו מדינה משפחתית והאמת היא אחרת לגמרי. ואז הפסדנו את תרונת המש כלפי העולם.

אין צריך היה לנהוג?

הער מ. שרירוק:

אחת משתיים: אפשר היה שלא לנהל אתם

הער מ. שמירא:

שום משא ומתן ורק להגיד שהם מוכרחים

למסור את הנשק - אז היינו בסדר לפחות כלפי אנפות העולם; אם נכבסנו במשא ומתן, פירוש הדברים שאנחנו נמצאים כבר במידה רבה בידיהם - ואז צריך להימנע מכל צעד העלול להביא לידי כך שיגלו סודות. אני רואה במסרם המשא ומתן מהלומה פוליטלת גדולה. ענת הפקדה יש בו משום פכה איומה גוסמת לממשלה, הן כלפי חוץ והן כלפי סגים, לאחר

הסכה האיומה שקבלנו בירושלים. איננו חייט בחלל ריק. אמור היה לנו להביא לידי שפיכת דמים לאחר שנכנסנו איתם במטא ומתן. צריך להיות ברור מעור השלטון שלנו איננו מבוסס, לא כלפי חוץ ואף לא כלפי פנים. אין ברצוני להשוות ולא אשווה את השלמ"ח לאצ"ל. אבל אם הטובים שבנו בועטים בנו כפי שעשו עכשיו בירושלים, שבידנו נהיה אחד הוציאו זשק בלי לקבל דעות מהמטה, - ולא יכולנו להתגבר על זה - כיצד יכולנו לקרוא שנהזיר את אנשי אצ"ל להטלול בבת אחת ובתקופה כזאת? אם לא נימנע את הסכנה שיישטך דם יהודים בידי יהודים, הרי היום נפלו הרובים אחדים ומחר יתדגו עשרות. אנהנו נכנסים למלחמת אלים ומרחמים בכך את פערי הארץ לטובא שבחוץ. דומני שכבר נפרצה בחומת שלנו פירצה ניכרת; אני רואה טכנה גדולה לעצם קיומנו אם הדבר ייטשך. מאום כן דרשתי בהחלפת הישיבה להפסיק מיד את שפיכת הדמים, בלי להתחשב בענייני פרטיות. אנו אחראים לקיום השלטון ולקיום המדינה ולא אנשי אצ"ל. ואני מציע לתת מיד הודאת להפסיק את התנגשויות הדמים בכפר-דיקסין. כל שפיכת דמים גורמת שהמירה את המצב שלנו. ואם היום דורש "המסקין" את התמטרותנו, אינני יודע מה עוד ידרוש מחר. אנו חייבים לדעת מהו הלך הדוח בישוב. לא נוכל להסביר מה שאנו מרגישים, שהם פועו קשה בטמכות שלנו ולא עמדו בהסכמם. בדוג זה אין איש משובל להבין זאת. יהודים בישוב רוצים רק דבר אחד - שלטוח בניינו לבין עצמנו ישרור שלום. אני מציע שתבחר מיד ועדה בת שלושה חברים שתקבל על עצמה לסדר את הענין ותביא את ההסדר לאיטור הממשלה. אני מזהיר מפני התקטוח בענין זה, ותחא למען המטרדה העליונה ביותר, כי בנפשונו הדבר ובנפש המדינה.

קיבלנו שלטום בערב החלחה, וכולנו
 הצברנו בעד החלטה זו. אני מצדי

הצד מ. ברנשטיין:

הצבעתי בעדה שתוך הכרה, שאין המדינה יכולה לחמסין בטהי רשויות
צבאיות, טאי-אמאר לנהל מדיניות בסוג כזה, ועל כן יש צורך בהחלטה
חסורה.

נכון הדבר שבאופן מוצמאלי החלטנו

למסור לראש הממשלה ימאי-כוח לסעוד בענין זה בהתאם לחוק. אבל
בזיכוח שקדם להחלטה היה ברור כי הכוונה הייתה: בתנאי שירוכז
בהקדם כוח מסטיק, הנותן מקום לקיום מאפסד יהיה להכביע אותם בלי
שפיכת דמים. אך על פי הפרטי המעולות אינם ידועים לי, קבלתי רושם
שלא האמנו לרכז את הכוח הדרוש (ד.בן-גוריון): הצלחנו, וגם לא הייתה
כמעט שפיכת דמים). בכל זאת הייתה שפיכת דמים. כמובן, אין איש רוצה
בשפיכת דמים. אבל אני מטייז לומר: עכשיו, אמילו צד זה על הענין
אינו מעניין אותי ביותר; דם יהודי רב נשמן בארץ-ישראל שלא
באשטחנו, ולגבי מי שנהרג - אם נשל מכודר קרבי או אנולי או מכודר
יהודי, ההבדל אינו גדול. אני דואג רק למלחמה ולמבצנו. אנחנו
קבלנו את החלטתנו בשעה מאוחרת, אולי בלי לשקול את כל החוצאות
האפשרות. ואני מסכים לדעתו של מר שפירא, שעכשיו אנו צפויים לסכנה
גדולה מבחוק. אילו הייתי בין יועצי הערבים או הממשלה הבריטית,
הייתי מיייעץ להמר הידום את ההחלטה, שבני שסיכויים טובים טאלה שיש
להם עכשיו לבצח ולחדוד למל-אביב עוד לא היו להם.

בנוגע להודעתו אני מסכים למר

גרינבוים, שהטרסומים שלנו ככלל כתובים יותר בסגנון של פולטום
ממלגתי מאשר בסגנון של הודעות ממשלתיות. אך אינני רוצה לייחס
לזה מסקל גדול מדי. חשוב דבר אחר: יש בהודעה זו אלמנט אחד של
אי-כנות שהוא מאד בעוכרנו, וכבר הצביע על כך מר שפירא - הממשלה
שלנו הייתה טובה להיות שותף להסדה ולקבל את הנשק בנכוד לתנאי
ההסדה. בעצם הבאת הנשק יש טעום הסדה. בין אם הממשלה עושה זאת

ובין אם עושה זאת ארגון מורא - לא זה הנימוק הקובע. קובעת העובדה שהיינו סוכנים לקבל את הנשק ליינו בלי למסור על כך לאו"ם. לדאבונו, כמי שאנו נאלצים לקבוע טעם לפעם, עדיין לא הצלחנו להחדיר את המטעם הדרושה אמילו בתוך שורות הצבא שלנו. עכשיו כשהמזוהר הוא בפורשים ונזכח הסכנות האיומות שבחוץ - יש לנו ענין למצוא פתרון בדרכי שלום. אני אומר בהדגשה, שהמטא ופתן עם אצ"ל, במידה שאני יודע עליו, התנהל מצד הצבא מתוך רצון טוב ושבלינו^ה גדולה, אולי אמילו גדולה מדי, וכי מצד שכנוז יש כנראה רצון למצוא דרך כיצד להשאיר את המסגרת הנפרדת. רחוק אני מלמקטק, כפי שעשיתי אולי לפני שנה או שנה, בכוננותיה הטובות של הממשלה להגיע לידי הסדר בדרכי שלום, אך כפי שהדברים עומדים עכשיו, מוכרחים אנו לעשות מאמץ לסידור הענין ללא מלחמה פנימית נוספת. כבר דיתקין - זו מרשה אחת; עוד איננו יודעים כיצד הענין יחטתה אם לא יחפסס על-פני סקוטות אחרים. ועם כל העקרונות הסובים והנכונים שלנו, עלינו בכל זאת להתחשב בעובדה שאנו נתונים במלחמה דמים ושהענין עלול להתפתח לאסון גדול יותר מן האסון שבעצם התרישה.

השר א. ציזלינג: החלטת הממשלה היתה ברורה, וכל מי שתצביע

בעדה לא היה יכול לטעות לא בכוננותה ולא באמטריות הטובות של השתלאלות הענין. הכוונה הברורה של ההחלטה היתה לקיים את מרותה של ממשלת ישראל על ענין, שהויתור עליו פירושו הכנת מלחמת דמים חזרה הרבה יותר. הענין של מסירת נשק לידי קבוצות שאינן מקבלות עליהן מרות ושאינן עליהן מרות עמד כאן למבחן. נסיגה בשטח זה עכשיו פירושה החמרת המצב עוד יותר, פירושה נסיגה נוספת.

בכונן שאיש מאתנו לא רצה נשטיכת דמיים.

קוינו שדיכנוז הכוח ימנע את המלחמה. אבל הדבר הלוי בהם, לא רק בנו. אנחנו קוינו, שאם הם יווכחו שיש כוונה להשתמש בכוח - יודיעו. אבל בהם היה הלוי לקבל את התנאים. איש המטה שאל אותנו ברורות מה הכוונה. ענינו לו: כוונתנו למנוע את הפעולה וככל האפשר להמנע משטיכת דמיים; אבל אם לא יקבלו את הדין - להשתמש גם בכוח. במקרה זה לא יכלה, איפוא, להיות שום טעות.

אפשר למנוע שטיכת דמיים גם עכשיו. איננו

יודע מה הצעתו של סר שטידא; אני הושב שעל דעת השולחן כולו אפשר להודיע למפקדי הצבא להמשיך כל פעולה ברוצ בו יודיעו שהם יצאו לפחות לפי ההסכם שנחתם אהם. שאם לא כן אין בכלל שום יסוד לדיבורים. אין לנו ענין שטיחתו ייפגע; יש לנו ענין שתישמר היכולת. ואם למד שטידא יש טענות לגבי המצב הפנימי בצבא, יביא אותן לבירור במקום המתאים. אני עוד לא שמעתי שיש חלק בצבא המפר פרות. טעל מקום למני בירור, אל יופץ דבר כזה גורביים. הצעתו גורביים לא החזק אותנו וכל העושה זאת הוא בכחינת חוטא.

לצמד שההסכם אושר על-ידי הועד הוועל

הציוני, שרחו כולט - גם אנשים שהתנגדו לכך וגם גורמים שהתנגדו לכך - לקיים האלפת הועד הוועל האיוני; ההחלטה בוצעה⁰¹ על-ידי אנשים שהיתה להם התנגדות עקרונית לענין. ההתנגדות העקרונית נבעה רק ממקור אחד - שאי-אישון שהנד החזא נאמן על הסכמ. ואכן הוכח במשך הזמן שאי-האישון היה מוצדק. זו זה תמיד את ההסכם במרשתת תל-אביב, הוא הפך את ההסכם עכשיו. מה, איפוא, צריך היה לעשות - לתכוח שזו זה ייהפך לשלטון ויכתיב לנו תנאים? צריך להימנע משטיכת דמיים, להימנע גם עכשיו, בכל רגע שהדבר אפשרי, אך בתנאי איקיימו לפחות את ההסכם, אם לא טרות בלתי מוגבלת של שלטון הממשלה. אחרת כל הענין נהרס מיסודו. איננו רוצה לפנינו עכשיו דרך אחרת לבד מן

החביעה לציות, לבד מן החביעה לקיום ההסכם ולקיום האחריות.
לאלה הפרטים. וכי מה הארו לעצמם

הבדי המטפלה? אינני טמין ענינו בדבר והחליטו מה שהחליטו מחוץ
קלות דעת וקלות ראש. כל אחד שקל את הדברים ומהה הצבעה כללית
והחלטה מה אחד. אחד המבדים נפגע, אך אף הוא לא הצביע בנד. מה
צריכה היתה. המטפלה לעשות בענין הפרטות? אנחנו ריכזנו כוחות.

אילו היה זה מועיל, או אילו קיימו את מה שהוסכם אהם - היה

הענין טוקע ואיש לא יידע עליו. כיוון שהם לא קבלו את המוסכם,

היה ברור שאנחנו פועלים לעיני העולם כולו, ולא צריך היה לחכות

שאספה זו, גם האספה בהסדר התנועה, תיפדל עלינו. לא היתה ברירה

אחרת מאשר להודיע, שאנחנו איננו מקבלים על עצמנו את האחריות

להפדה החנוכה. מה שעתה "המסקיף" אין להוציא הפתח של דבר פשוט -

הטען של חלטינות ומרובוקציה לגבי השלטון היהודי כלפי חוץ, יש

ומלטינות נדועה גם בדברים שהם אמת, אך מה אפשר לעשות במקרה כזה -

כלום היתה לנו בידה? אינני יודע לשם מה הביאו את האגיה לתל-

אביב. אם כדי להעלים את הענין מאו"ם, כדי להשאיר יותר נשק

בידי יהודים - המסום איננו תל-אביב. הבאת האגיה לתל-אביב אינו

אלא טקסה הסכרון למרובוקציה. לשם מה עוזבים הזירות, לשם שלום?

שלום עם מי? לשם מה הוסמים דרכים? בענין מי הם מחוננים עכשיו?

אם הם רוצים שהנשק יישאר בידי יהודים, לפה הם עושים זאת? הרי

ידענו כי ברוב שאינם מקבלים את דרישת המטפלה, הענין מתגלה לעין

כלו לא צריך היה שר החוץ לחכות אחרי שהוברר שבצמיתו לא תהיה

החלטה.

לא היתה דרך אחרת. הדרך שבקטו בזה

היתה נתונה להחלטה. אפשר למנוע שפיכת דמים גם עכשיו, אם יסדרו

אם הנשק בהתאם להסכם שהיה. אם אינם מבדדים לא ריבונות ולא סטנוד

- יכבדו לפחות הסכם שהחסינו עליו! זאת הדבר הזה צריך לתבוע

ביחוד מי שאחראי להטכט יותר מאחרים. מי שמאמין בהסכמ, חייב בזה יותר מאחרים; ואלה האחראים על ההסכמ יותר מאחרים, חייבים יותר מכולם לפבוע את קיומו ככתבו וכלשונו בכל הקפדנות. דבר זה אני מבקש להודיע באופן דחוף ואולי לשנר לשט כן אדם אחראי כדי להודיע להם שמיד עם קיום חנאי ההסכמ תוטקנה המעולות.

חשר ס. בנטוב: סקוה אני שראש המטטלה יעמיד את סר

גרינבוים על סחי עובדות: (א) שנעשה

בסיון לעכב את האניה למגי המלוחה ולא היתה כוונה לזכות מן החסרד ולהסר בחשאי את שביחת הבסק; (ב) שהטטח על אצ"ל אינו אלא טטח זמני לתקוות המעבר בלבד, רק לשט גיוט אנשיהם לצבא.

מהו המצב? אנהנו עומדים במגי סרד

גלוי מצד חלק מן הצבא. באבא האנגולי היו מקרים של סרד בגלל סובל לא טוב; דבר כזה אני יכול עוד להבין ולהתייחס אליו בסלחנות. אבל מה אנו עומדים לפני סרד אנאי פוליטי, המכוון במירוט נגד מפקדת הצבא ונגד המטטלה. סכן, נגד מי הם רוצים להודיין? הם רוצים להודיין נגדנו - נגד המטטלה, נגד היונסטימוציה. מר ברינבוים מביע יחס של רחב לב. לא ראיתי מדינה בעולם, שאחרי סרד כזה לא תוציא להורג את האחראים. אני מבין מנייה ליחס סלחני, אם הכוונה היא לדון אותם למאסר עשר שנים ואסילו כעבור חצי שנה לתח להם חנינה. אבל להסכים לאבדיקאציה של השלטון סחוך רחב לב?

דואה אני בדברים שנאסרו מה תוצאה של

מסורת ידועה, האניה נותנה לנו לחשוב בקטיגוריות של מדינה; לכן עדיין נדמה לנו, שרזולוציה יכולה לכזא במקום חוק והחיצות צבורית במקום שלטון, ומו"מ במקום קונסטימוציה. במדינה לא ייתכן טשא ומתן בין המטטלה ובין אוד הנודטים. ואינני מבין כיצד יכול לומר אדם, החושב בקטיגוריות אל מדינה, שאסר לבסט את הענין על

טא וסתן. מי מרטה לנו לבטל סככות שלנו? המטעלה אריכה לפעול לפי החוק; אין לה דעות לענות את החוק. את המטעלה עצמה תחיל לפעול על-יטוד טא וסתן או אם לא תענה דבר שהיא חייבת לעשותו לפי החוק - הרי היא תראשונה המפירה את חוק המדינה. על-כן לא לחינם הצעתי פורטולה האומרת להטיל על כל-הבמחון לפעול בהתאם לחוק.

גם אני אינני נוסה כל כך לקבל את הדעה

שהאמת היא חסיד באמצע; לא תמיד היא באמצע. אנחנו מנהלים זה שנים מלחמה מרה נגד בויין והערביים, נגד כל אלה האומרים שהאמת היא

באמצע. כאן לא היה אמצע. כאן לפנינו מטעלה ומתמדיים נגד המטעלה,

ולא עוד אלא מתמדיים נגד הכנס מפורש שהתחייבו עליו. גם אלטלא התסכם

היינו חייבים לנהוג כפי שנהגנו. על אחת כמה וכמה שהיה הסכם.

אני רוצה לשאול את סר גרינבוים; כלום

יכולנו להיות בפולין בעד התפטרות בנינו ובין "אוזון"? גם אנטי

"אוזון" רצו להתפטר. ומה דרשנו אנחנו? לא דרשנו התפטרות - דרשנו

לנהוג בהם בכל חומר הדין. האם מה שטוב היה בטוביל סולניס רע בטוביל

יתודים? גבון שרצונו ללכת בדרך איסטראטניית כזאת שתיפגע שמיכת

דמים. גם אני הייתי בין אלה שאמרו שאנחנו אריכים לשלוח כוח בעל

עדיפות מכדעת כזו שלא יעידו להתנגד וייכבדו. אני גוסה לחשוב

שכוח עדיף זה מעל קצת סחוך היסטוריים, היסטוריים טובים דוקא, אף כי

גראה לי שאילו הסתערנו בבת אחת ובמפתיע לא היה נומל אף קרבן. אבל

אני מניח שהיו היסטוריים, וזה שנתן להם אפשרות להתנגד ולעמוד על

דעתם.

אני מבין את הרגשות החבריים כאן.

וכשאני מביט על הרב גייטמן ורואה את המועקה שבפניו, הרי זה מדכא

גם אותי. וגם אני הייתי סוכן להיות רחב לב אילו האמנתי שהדבר

יביא לתוצאות חיוביות. עד להכרזת המדינה אפשר היה לחשוב: המדינה

תפתור את כל הבעיות. אבל עכשיו אין לנו ברירה. או שממלה זו
 הפעל כממשלה נמש או שהיראה כממשלה חסרת-אונים לעיני העולם. מד
 שמירא הסתמך על זה מה יהודים מושבים. יש כל מיני יהודים. אני
 מכיר יהודים מערך הממשלה היה יודד בעיניהם אילו נכבעה. אין
 למנינו דרך של בטיחה. אני סבור שאם אנחנו לא ניסוג - יסוגו הם,
 כי אין להם כל סיכויים; הצבור אינו אדם. וזה לא ענין של מהירות;
 גם מהירות אינה יכולה להתקיים בלי שהיא מושחתת על טענה צודקת.
 צריך להביא את הענין לידי גמר, אם אפשר בלי שפיכת דמים; עלינו
 להתור למניעת שפיכת דמים במיחב מוחותינו, אבל לא עד כדי אבדיקציה
 של הממשלה.

הער נג. ערתוק: לאחר מעשה קל להיות חכמים. מד בריבונים

כפי שהבינותי, הופתע לשמוע מתוך שיהא

שהיתה לו עם אחד נאנסי אצ"ל שהעיקר היה אצלנו לא שמירה על
 ההפוגה, כי אם השלטון על הנשק. ושמידא אומר עכשיו, לאחר מעשה,
 שצריך היה לנהוג או כך או כך: או לעמוד בהפוגה - ואז אסור להכנס
 למשא ומתן, ואם נכנסים למשא ומתן - אז אהדת. בשאלתי אותו באיזו
 דרך כן השתים צריך היה לבחור - לא ענה לי. הוא אמר: צריך לבחור
 באחד מן השתים (מ. שמירא: הייתי בוחר בדרך השנייה).

אני רוצה לחזור לעובדות. נודע שהולכת

אניה עם עולים ועם נשק. נעשה ניסיון לעכב את הטלוחה - הניסיון
 הזה נכשל. נודע שהאניה בשערי הארץ. היו שלוש אפשרויות (ואני
 רוצה שכל אחד מכם יעמיד את עצמו במקום האנשים שאדיכים למפל
 בדבר): להתעלם התעלטה במורה מכל הענין, זאת אומרת, במקרה שהם
 מצליחים להוריד את המספן בשמש - להטפח מראש שאצ"ל, הנמצא בחיטול
 והתחייב להתערך, ייבוא בידו פתאום אוצר של נשק הספיק כדי זיון

צבא יהודי בארץ-ישראל (לפי הסמדיה שלנו כמובן). דבר זה היה טון הנמנע. הייתה אפשרות שהעניין יתגלה, זאת אומרת הטרה גלויה ממוצאת של התנועה על ידי יהודים - מהאפשרות הזאת להתעלם לא בא בחשבון. הייתה אפשרות להודיע מראש להפקת מטעם או"ם: לתוי ידוע לך, הולכת אני, יש בה עולים שאנחנו לא אחראיים להם, יש בה נשק שאיננו אחראים לו, עשה מה שאתה יכול. אני רוצה לשמוע מה מיטתו שיאמר שכך צריך היה לנהוג - צריך היה להסגיר למסרע בידי או"ם את העולים ואת הנשק. יתכן שיש הציון ממלכתי לנהוג כך, אבל לא עלה על דעתנו שאפשר לנהוג בדרך הזאת. נשאלה האפשרות השלישית: להכנס לעניין ולנסות להציל את המצב - זאת אומרת לבוא אחת בדבריהם, זאת אומרת לנסות למכס עצה שפא אפשר לסדר כך שהדבר ייעשה בשקט. אבל במה דברים אמורים? - מתוך אמירה על מדינת ישראל ולא מתוך חתימה תחת קיומה של מדינת ישראל.

שפתהי בחקוקומות וגם בצער איך מר

גריבובים הציג את העניין. אמרת שהוברר לך שלא באו לידי הסכם על עניין הנשק - כאילו מדובר פה בשתי כנועיות שנפל לידם מחסן של נשק ולא התמסרו על חלוקתו. גם לולא הייתה חבר הממשלה והייתה מציב כך את העניין, הייתי משובסם. מה הדבר? שתי כנועיות ישבו כאן? כאן ישבה מצד אחד ממשלה, וכבר שני - ישב ארגון שהמר הסכם ופנסה עכשיו להיבנות מהמתו. זו הייתה אי-התמסרות על חלוקת הנשק? האיש שאמר לא, הנשק מוכרח להימסר לי - פשוט ה מ ד א והם חמשת אלפים רובים? השאלה הייתה שלטון או לא שלטן, צבא אחד או לא צבא אחד, קיומם הסכם או התמסרות עם הפרת הסכם. אתה אומר שהוסכם על עשרים אחוז לירושלים - לא הוסכם על עשרים אחוז לירושלים. הודיעו לאצ"ל, מתוך אותן דרכי שלום שחתה מסוף להן ובמידה שזה מתיישב עם ריבונות הממשלה: אםם דואגים לירושלים? - אם הכל מסתדר, להורי ידוע לכם,

עשרים אחוז ילכו לירושלים. הודיעו להם, לא שהוסכם על עשרים אחוז, מטני שאתה רואה שלא הוסכם, כי הם דרשו שעשרים אחוז אלה ילכו לאנשיהם. לא היה כהן שום הסכם, אלא היתה כאן הודעה מתוך טאמץ לעשות משהו שימנע מהם הואנה נוספת למלחמה גלויה.

אחר כך הצעת "הצעה מרטיה לשני הצדדים" -

אתה, חבר הממשלה, לשני צדדים שצד אחד זה אתה בעצמך, הממשלה שלך? אם תאמר הסכם שהיה לך חלק בו - הרי טוב לא לפי הסכם. אתה מרבה חמיד להסתמך על נסיון של ממלכתיות, אתה חולק על המלה "נמבזה" מתוך נסיון ממלכתי, כלום אפשר להשוות את הפגם הזה עם הסגם, שאתה מצדיק אותו, של טסא וטחן עם מדינה והצעה מרטיה של חבר הממשלה לשני צדדים שאחד מהם הפר את טמכות הממשלה הזאת? אינני יכול להביין את הדבר הזה.

אינני יודע אם אנחנו יכולים לחזור להסכם

עכשיו, מטום שהיתה הפרת ההסכם. אני חושב שאת בייגין ואת מרידור ואת סטבסקי צריך לאטור (ד.ב. - גוריון): את מיטר בדגסון כבר אסרו בתור מטמטון). אם יש למישהו השמעה על אנטי אצ"ל, צריך לנצל את ההשמעה הזאת כדי להביאם לידי כניעה וציות ובדרך זו להסטיק את המלחמה בכסר ויתקין. אחר כך תדון הממשלה מה לעשות בהם, מטני שאנשים אלה שנכנסו לצבא בגודדים מיוחדים התפרדו, ושאלה היא אם אפשר להחזיק אותם עוד כגודדים.

בנוגע לחודעה. הודעתי בממשלה, כי באין

סידור אחר אני מקבל על עצמי לדאוג למכונת הקשר שלנו עם העתונות. לא היתה שום בירה אחרת. אני סבור שיש לדון עכשיו על הסדר חדש, אבל עוד לא דגו, וכל זמן שלא היה הסדר חדש - מטילא ברור שנמשך ההסדר הקודם. השאלה היתה אם למטור הודעה בשם הממשלה או לא למטור הודעה בשם הממשלה. המצב היה כזה: לכתחילה קוינו שנוכל להסדיר

יב/1/ט"ח

את כל העניין - תיחה זו תקות שוא. אילו קיבלו את הדין אהמול
 יחכן שהעניין היה נגמר במשך הלילה. אבל מלבד הכל הט גט לא-
 יוצאיים בדבדיט כאלה, - העניין נמשך כל הלילה עד אור הבוקר.
 בבוקר באו והודיעו לי, שאוירון של או"מ הג מעל האניה. הבינותי
 מיד שאנחנו צריכים להודיע לאו"מ. זאת ועוד: אהמול בבוקר הזמינו
 בג-כוחו של בייגין את ועדה התגובה ומסרו את כל העניין לעתונות,
 כטובן בצורה מטולפת; ומשנספר הדבר לעתונות - נפוץ בכל הארץ.
 אנשי או"מ יושבים בתוכנו ומספרם רב והם נפגשים עם יהודים -
 וכיד טלגרפו את הדבר לחוץ-לארץ. ולאוי"מ גודע על בוא הספינה
 כמה שעות לאחר שהגיעה לחוף וצבאנו כבר היה בפעולה. יתר על כן:
 אוירון הג. כאשר באו אלי אנשי או"מ ואמרו יש המרה גדולה של
 שביחת הנשק - מצאוני בדיוק בשעה כתיבת מכתב אליהם בעניין זה.
 אמרתי: אני כותב אליכם וכודיע מה אנו עושים, וכי הם מורדים
 נגד מדינת ישראל. ב-8.45 בערב שידר אצ"ל את הדבר. אמרתי לבן-
 גוריון: אנחנו מוכרחים לפרוט הודעה, לא יחכן שאצ"ל לבדו יציג
 את העניין לפני העולם. ואז חזרה ההודעה הזאת ונמסרה לטרטום
 בעתונות. זה לא עניין של לשכת המודיעין, זו הודעה של הממשלה -
 ובהתאם להחלטה. מלה זו או מלה אחרת אפשר להוציא.

זה מה שהיה. ואני חושב שצריך להביא אותם
 לידי ציור בכל אמצעים, - גם בנשק. אחר כך נדון מחדש מה לעשות;
 אבל את שלושת אלה - בייגין, סטבסקי ומרידור - אותם אני מציע
 לאסור.

השר הרב י. ל. פיינמן: מאהמול ועד היום בבוקר היו לי כמה שיחות
 עם מר שפירא ושנינו באנו לידי הסכמה,
 בלי להתווכח כלל, שנעשה טאע מצד אצ"ל. משום כך, מר איזלינג, לא
 רציתי להצביע נגד ההחלטה, אבל גם בעדה לא רציתי להצביע, כי בטעם

שיצאתי מלישיבת אמרתי בלבי: תהיה שפיכת דמים, יש שבאח כבושה לאצ"ל, ותתרוססנה הידים באמתה. אני חושד שלא נעשה כל מה שצריך היה להיעשות ברוח החלטה שנתקבלה כדי למנוע שפיכת דמים. טלנתי לראש הממשלה ומיד אחרי זה לקחתי טכטי לבטוח אליו לרמת-גן - ובדרך עיכבו אותי במשך שעה וחצי. את בן-גוריון ידע שיש שם מחסומים, צריך היה לתודיע על בואי ולשלוח הוראה (ד. בן-גוריון): לא ידעתי כלל שיש מחסומים!). לאחר שעה וחצי הגיעה במקרה טכונת של בן-גוריון והעבירה אותי. כשבאתי אליו, פגאתי את בן-גוריון כבר כמטה.

ובכן, כל היחס הזה אלי ואל מד גרינבוים

הוא מעליב (ד. בן-גוריון): אולי תראה לי להעמיד את הדברים על אמתותם). אינני חושד כלשהו בבן-גוריון כי רצה לזלזל בכבודי, אבל זה היה זלזול בכבוד הענין עצמו.

באתי ודרשתי ממנו להת סקודה להפסיק

מיד את האש. אמר: אי אפשר לעשות כלום. אני התייחסתי לצבא בכל הכבוד אבל יודע שיש מרידות בצבא ונעשים דברים שלא ייעשו ואין קשר משמעותי בין הצבא ובין הממשלה, ואני יודע מה שנעשה בירושלים (בחיותי בירושלים מלגדמתי למד בן-גוריון ודרשתי לפטר מיד ממקד אחד, ואז לא שמעו בקולי). דבר שני דרשתי ממד בן-גוריון - לקרוא בלילה לישיבת הממשלה. אמר שלא יוכל לקרוא לישיבת בלילה. ואינני חושד חלילה במד בן-גוריון שרצה לעשות דברים שאינם הגונים. אמש אמר לי: אני שומע ששפיכת דמים אין, אבל בסופו של דבר היחה שפיכת דמים.

אני מונה אליכם בשם כבוד הממשלה לתת

מיד פקודה להפסקת האש ולבחור בשניים-שלושה אנשים לשם הסדרת הענין, עד כמה שלא ינעם לבו הדבר. יודע אני שהם מוסקרים, אבל אני גם יודע שעלינו האחריות, ואחריות מחייבת אותנו. אל נשכח שהממשלה

עדיין באבת, בצעירותה. גם אני כמוכח יודע מה חושב העם - לדאבוני
 העם הוא לצום. ועל-כן, בראש וראשונה יש לפת תקודה להמסיק את האש
 ולטלוח מיד סנים-שלושה אנשים שיבואו בדברים אים. אינני אומר
 שאנחנו צריכים לחשטיל את עצמנו, אבל עלינו החובה לחפש דרך להסדרת
 העניין. שאם לא כן, חושש אני מאד לא רק מפני מחתרת - אלא גם מפני
 מרד גלוי בעם.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: זה עתה הודיעו לי שהאגיה כאילו עושה
 נסיון לצאת מתל-אביב ושאלו אם לתת או
 לא לתת לה לצאת. אמרתי שלא ימריעו, מוטב שמה שיהיה לא יהיה בתל-
 אביב. אבל לא ברור אם היא יכולה לצאת.

השר פ. רוזנבל'ט: אני חשיב דעים עם מר שרתוק וחומך בכל
 הצעותיו.

השר ב. שטרית: כולנו חרדים שלא יישטך דם יהודי בידי
 אהים. מאידך גיסא, מועצת המדינה קבלה חוק
 והחוק הוא שבמדינת ישראל לא יהיה קיים כח צבאי אחד זולת צבא-הגנה
 לישראל. ברור שמדינה המטבדת את עצמה צריכה לקיים את החוקים שנתקבלו.
 אם לא גזע לקיים חוק שאנחנו בעצמנו מחוקקים, יביטו עלינו כעל בלתי
 מוכשרים להשליט סדר במדינה. ולדעתי זו תהיה השאלה שתעמוד כעת באו"ם -
 הטובלים אנחנו להשליט סדר במדינה או איננו מסוגלים. בזמנו, כאשר
 החליטו בעד הלוקח ולא ביצעו אותה, נאמר כאילו הם טעו בהערכת הכוח
 שלנו, חשבו שיש לנו כוח ולא כן. הוכחנו שאכן יש לנו כוח ושאנחנו
 יכולים לעמוד בשער ולהלחם. כעת נעמוד בפני בעייה שניה, אם אנחנו
 יכולים או איננו יכולים להשליט חוק שאנו מחוקקים אותו. סברתי
 שלכולנו ברור שקיומה של מדינה תלוי בכוחה לקיים את השלטון והסדר.
 לגבי הנסק, לאחר שהדבר נודע לאו"ם, ואסילו את הנסק מורק - אני

מסקמק מאד אמ יוכל להימסר באופן חוקי ובין-לאומי לידי המדינה.
לנו רק דרך אחת והיא דרך ממלכתית

בריאח - קיום החוק והסדר.

אשר להצעה לבחירת ועדה לשם משא ומתן -

אני רוצה שלא נכניס את עצמנו לתוך מעגל קסמים. מה יהיה הדין אם
המשא ומתן ייכשל - האם גם אז יעמדו על הדרישה שלא להשתמש בנשק,
שלא להשליט את הסדר בכוח הנשק? כיון ששוב נעמוד בפני שאלה זו.

משר א. קפלן: מסכים להערכה שהדבר שקרה הוא אסון.

ואני רוצה לומר להרב פייטמן: משה

הערכתי היתה כזאת לא השתתפתי בויכוח, אבל הצבעתי בעד החלטה;
הצבעתי בעדה בלב קשה, כי לא ראיתי לפנינו דרך אחרת. אני חושב
שקיימת סכנה שהם ינצלו את המו"ט לדעה. על-כן גם הייתי כל הזמן
נגד נסיון להסכט על פעולות. כל הפעולה שלהם היתה בגוייה על
רמאות ועל מדובוקציה. ואם שלשום בלילה, לא ראיתי ברירה אחרת
על אחת כמה וכמה שאינני רואה עכשיו ברירה אחרת, עם כל הכרת
האסון שבדבר, לא כלמי פנים ולא כלמי חוץ. עצם הדיבור על מו"ט
כאילו בין שני צדדים ועל ועדה להשכנת השלום, עצם הדיבור על כך
חודס אותנו, יחרוט אותנו. אין בלבי אמונה שאפשר להשמיע עליהם
שלא בכוח. הייתי מייעץ להשתמש בכל הדרכים כדי להביא אותם לידי
כניעה. יהיו אזרחים פשוטים של מדינת-ישראל! יסלח לי מר גרינבורג
אם אומר שכל הדיבורים כאן ובעתונות על משא-ומתן ומקל-נועם הם
רק מחזקים אותם ומעודדים את הקיצוניים שביניהם.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: הענין חמור מכדי להוסיף עליו טומנטים

אישיים וטענות אישיות. הדבר שקרה מסכן

את המאמץ המלחמתי שלנו - וזה העיקר - ומסכן את המדינה (כי המדינה

אינה קיימת כל זמן שאין לנו צבא ופלטון על הצבא) - זהו נסיון

לחרוס את הצבא. זהו נסיון לרצוח את המדינה. אלה הן שתי השאלות
ובשתיהן אינך יכולה להיות, לדעתי, שום פשרה; ואם לאסוננו הגדול
צריך להלחם על זה - צריך להלחם. ברגע שהצבא והמדינה בכנעיים לכוח
מזויין אחר, אין לנו יותר מה לעשות.

מחובתי להקן כמה דברים שנאמרו. מד

שפירא טוען מדוע היתה פשרנות יתירה בהסכם עם אצ"ל לאחר הקמת
המדינה. הייתי שותף לאחריות הזאת ואני רוצה להגיד מה היו
הנימוקים. אני התנגדתי להסכם של הועד הטועל הציוני, חשבתי אותו
לאסון, אבל הוא נתקבל ע"י רוב החנועה, וזה מחייב. לדעתי, צריך לקיים
החלטת רוב לא בחריקת אגפים, אלא כנאמנות. ואני ראיתי חובה לעצמי,
וחברי שעזרו לי ראו חובה לעצמם לקיים את ההסכם - לא רק מלה בטלה,
אלא גם למי כוונת המחליטים, ולכן נעשו כל מיני ויתורים כדי שיגיעו
לידי פירוק. וחם הערו את ההסכם.

כר גרינבוים טוען שלא הצליח להגיע לראש

הממשלה. אל למר גרינבוים לטעון טענה כזאת. אדם שאני יודע שהוא
רוצה לראותני - מגיע אלי, אבל אינני יכול לדעת ברוח הקודש שהוא
רוצה לראותני. כשרציתי לראות לפני הבועיים-הלושה כמה מחברי הממשלה,
נטעתי אל כל אחד מהם. מצדק נודע לי שמר גרינבוים יש לו אינטרמדיה,
שלחתי אליו את המזכיר שלי לקחת את האינטרמדיה. אינני יודע מה
"החטא" הזה, במה אני גרוע כמינסטר פולני.

אני דוחה את ענין הסינתזה מדברי שני

הצדדים. זה לא יתכן. איננו יכולים להאמין איש לרעהו? איננו יכולים
להאמין לסליח שלנו? אינני מכיר בזכות מי שהוא סאחנו לעשות סינתזה
ממה שאנחנו אומרים וממה שהם אומרים! סבורני שהיה מטובה, אם כי
המטובה נעשה מתוך כוונה טובה. חשבתי את זה לאסון שמר גרינבוים
נכנס לסשא-ומתן על דעת עצמו, אם כי עשה זאת בלי ספק מתוך כוונה
טובה, אבל זה בכל זאת מצבה. ואין זה ענין של בסחון מבימי - זה

יב/1/ש"ח

ענין של קיום המדינה ואנחנו החלטנו מה שהחלטנו. יכול להיות שכל אחד מאתנו היו לו נימוקים שונים, אבל אין מצביעים על נימוקים. ואני שאלתי: אנחנו נרכז כוח למען הכניע אותם, אבל להוי ברור שאי-אפשר לאיים בכוח אם לא תינתן לו אפשרות לפעול? אמרו כן. ואז נתקבלה ההחלטה.

ולעצם הענין: זה מעמיד בסכנה את כל

מאמץ המלחמה. צבא זה הדבר המסוכן ביותר שיש בעולם.

משום כך יש להעמיד את הצבא תחת שלטון אזרחי. וכאשר הצבא

מורד כצבא ומכתיב תנאים לממשלה, הוא איננו קיים יותר. אני פשרן

לא פחות מכם, אבל יש דברים ששום פשרה אינה חלה עליהם, מפני שזה

בנפש הענאן. כוח שבחלקו הוא כבר מגוייס לצבא ובחלקו לא נתגייס,

אם הוא מאיים ככה על הממשלה שאינה עושה מה שצריך, - הרי אין

צבא וכל מאמץ המלחמה עומד בסכנה, והמדינה חדלה להתקיים. הלא כל

העולם יודע את הדבר, הם הזמינו את העתונאים וספרו להם שקרים.

אי אפשר היה לשתוק. לדעתי לא תיתכן שום פשרה. הם צריכים לקבל

עליהם למסור את האניה, למלא את פקודות הממשלה. כאשר יקיימו את

הדבר - אנחנו נהיה "גזלנים יהודים" ולא נתלה שום אדם, אולי

נאסור אנשים אחדים. כולנו רוצים להימנע משפיכת דמים. אין בינינו

מי שלהוט יותר אחרי שפיכת דמים ומי שלהוט פחות אחרי שפיכת דמים.

אבל שום משא ומתן, אלא מסירת האניה לממשלה וקבלת הפקודות מן

הצבא, זה צבא שלנו. ואם יקבלו את זה ולא ישתמשו בכוח - לא נלך

אתם בקרי. אם הענין באמת יחוסל - תהיה אמניסטיה. אבל אני מתנגד

לכל פשרה ולכל משא ומתן. הדבר הוא בנפש המאמץ המלחמתי. ברוב

זה נתקבלה ידיעה מהמפקד אלכסנדרוני, שאם היא נכונה כולנו נשחם

לכך: "לפני שעה נסתיימה המערכה בכפר-ויחקין בכניעה שלמה של אז"ל.

מפקד אז"ל במקום, מרידור, הסכים למסירת כל הנשק וכלי הרכב

יב"ל/1/ש"ח

ולחתום על הצהרה, שכל אנשיהם יחתמו עליה אישית, כח הם מתחייבים
 להוסיף בשני שלמונות ישראל לכטיידרסו לכך. אבידות צבא-ההגנה
 2 הרוגים ו-6 פצועים; אבידות אצ"ל - 6 הרוגים ו-18 פצועים.
 הם מחזירים את הסבויים שלנו ומסורים גם את הציוד האחר. ניתנה
 הודאה לעצור את מרידור. פיטר ברגסון עצור בחודה כמשתמט..."
 הם הוקפו על ידי הצבא שלנו, אין להם מנוס, והפעולה בעצמה בצורה
 כזאת שקר כמה שאפשר לא תהא שפיכת דמים; אבל לא פתוך כניעה להם,
 אלא כיתרון^א אותם שלא יהיה להם מנוס. וטוב שהפעולה הזאת הצליחה.
 בכל אופן עוד נשארה שאלת האניה, והאניה זה מדבר העיקרי.

היו בעצם שתי הצעות: ועדה בת שנים

שלושה למשא ומתן; הצעה מהנגדה - לתבוע מהם ולעמוד על כך שימסרו
 את האניה לממשלה, ואם יהיה צורך - להשתמש גם בכוח. אני מוסיף
 הצעה, שאחרי הטענה הזו לא קיים עוד אום הסכם עם אצ"ל וחלים עליו
 כל אותם החוקים שחלים על אחרים, ואין גודים מיוחדים מפני שאין
 מטה מיוחד, כי הם לא עמדו בהתחייבותיהם.

השר י. גרינברג: לסדר: אינני רואה כל צורך להצביע עכשיו.

לאחר שנכנעו - העניין שלנו עליו קודם גמתי

אשר לאניה נאמר על ידי היושב-ראש, שאם תצליח להתחמק - לא נענש
בעדה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: אמרתי: יש סיטנים שהאניה עומדת לצאת

בחל-אביב, ויש שאלה אם לתת לה לצאת

ושאניות שלנו תלכנה אחריה, או שלא לתת לה לצאת ולעשות את הפעולה
כאן במקרה שהממשלה החליטה על פעולה.

השר י. גרינברג: נניה שהאניה תחרק מחוסי ארץ-ישראל -

האם אתה מוסיף שלא ניתן לה להתחמק אלא

ברוך אחריה ונכניע אותה?

ראש הממשלה ד. בן-גוריון, בהחלט, ואני מציע גם לאסור את האנשים
המקדיים על האניה.

הנד מ. שטרן אינני שותף לאופטימיות השוררת סביב
השולחן. טעות היא לחשוב שאם נכנעו סמט
אנשים בכפר-ויחקין הקניין מתחיל בזה. אני בטוח שבנד הסני יש כאלה
שידרשו עכשיו מלחמה עד הסוף. וזה יודעים להלחם, הם הוכיחו זאת,
על אחת כמה וכמה מלחמה במחמרת. משום כך כל נראה את עצמנו כבר
כסכנתיים.

אני מציע לבחור בוועדה שתחזיר את הסב
לקדמותו, להם השכנת השלום בישוב. (ב) אם האניה רוצה להמליץ מהפי
הארץ - אני מציע שניתן לה להמליץ. נכיה שנתפוס את האניה על נשקה -
חרי נצטרך למסור את הנסק לידי ברנאדוט. אינני רואה בזה משום
נפחון. איננו צריכים לתת להם אפשרות לחפור את ההפוגה ע"י הכנסת
נסק לארץ-ישראל; אבל אם הם מוכנים להסתלק - למה עלינו לדרוך
אחריהם? מה החגיון בזה?

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: יש שלש הצעות: (א) שלא נקבל שום החלטה;
(ב) ועדה, (ג) לירוש סטירת האניה לרשות

המדינה.

הנד מ. שטרן נצטרך לדון מה תהיה הצעתנו לאנשי או"פ
לגבי הסיפול בנסק.

הנד מ. שטרן תהיה גם בעייה של מסקנות המרד.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: יש הצעה לתת לאניה ללכת באשר תלך - זוהי
הצעה מרחיקת לכת. אבל נכיה שהאניה לא
תעזוב את המים הטריטוריאליים של ארץ-ישראל אלא תלך לקיסריה או

יב/1/ט"ח

לכפר ויתקין ותרגע להוריד את הנשק - מה און

חשן מ. שפירא: לא ניתן להם להוריד את הנשק

השר י. גרינבוים: אם האניה מפליג מחומי ארץ-ישראל

ולא יתיה מצדה שום נסיון להתקרב
לצום נקודה - אני מציע לעזוב אותה לנפשה ולתת לה ללכת. אם
תנסה להתקרב - אז דינה כדין אותם האנשים שהיו בכפר ויתקין.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: אני רוצה להבהיר טח המטענות הצבאיות

בחלק השני של הצעתך. כוונתי שאתה מפרט -
הדבר יחייב אותנו להחזיק את האניות המזויינות שלנו דרוכות אך
ורק לקראת אניה זו והחזקה כוח צבאי לא קטן לכל אורך החוף;
היינו, רחוק כל הכוח הימי שלנו וחלק גדול של כוח היבשתי.
מר גרינבוים מציע כי במקרה שתהיה
לנו ידיעה שהאניה יוצאת למרחבי ים - לא נתערב. האם מר שפירא
מצטרף לניסוח זה?

השר מ. שפירא: כן.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: נצביע קודם את ההצעה לבחירת ועדה

שתטפל בעניין הסכסוך עם אצ"ל ותביא
מסקנותיה לאישור הממשלה.

ברוב של 6 : 4 דוחים את ההצעה לבחור ועדה
לפאא ומתן עם אצ"ל.

(ב) הצעה גרינבוים-שפירא אומרת כי

במקרה שהאניה מפליגה למרחבי ים - לא להתערב; במקרה שתהיו במקום
אחד למקום שני - לפעול נגדה. ההצעה האלטרנטיבית אומרת, לדרוש
מהאניה שתמסר לידי הממשלה.

יב/1/ש"ח

מבקש לחלק את ההצבעה.

חשר הרב י. ל. פייטמן:

ברוב של 7 : 2 מחליטים לדרוש מהאגודה לחטט
לדעות המדינה.

ומה במקרה שהאגודה תחמק?

חשר הרב י. ל. פייטמן:

לכשתתקבל הודעה מהאגודה על כוונתה
להתרחק מתחום המים הטריטוריאליים -

חשר א. ציזלינג:

נדון בדבר.

קבלנו החלטה לדרוש לאאאא מהם כניעה.

חשר י. גריינברום:

אם בתשובה לזה תבוא הודעה מהאגודה

עוזבת את תחומי ארץ ישראל ולא תחזור בלי רשותנו - מציב לדאות

בזה צורה של כניעה.

מה יהיה דין הנשק שנקבל לידינו - האם

חשר מ. שמיר:

נצטרך לספור אותו לאו"ם?

במכתב למפקח כחבתי, כי לאחר שנשחלט

חשר מ. שרתוק:

על המצב נעבור להצעה מה לעשות בנשק.

בכוונתי להציע, שהנשק יישאר באגודה (לא נוכל לפעול שיורד ויוכנס

למחסנים, כי זה נוד חנאי מטורף של שביתת הנשק); האגודה תשאר

עוגנת במקום מסויים בחוף הארץ והנשק יישאר תחת מקוה מתמיד של

אחד מטקטרי או"ם במשך כל תקופת ההפוגה. זאת אומרת, עם גמר

ההפוגה אנחנו יכולים להוריד אותו. אינני מתעלם מהשיקול שעם

גמר ההפוגה אגודה זו הופכת מיד מטרה להפצצות. אבל זה גרמה לי

הסידור היחיד שאנו יכולים להציע לאו"ם, הצומר במידה מכטימאלית

על הסיכוי לקבל את הנשק בסופו של דבר לרשותנו.

אחפול קבלתי ידיעה שאפשר לראותה

ראש הנהלת דובן-גורליון:

כמוסמכת, שבירו נתן עזרה מיוחדת להחלטה האנזיה הזאת. יש הצעה
לסדר של מר ציזלינג שנתמכה על ידי מר גרינבוים ויש הצעה של
הרב פייסמן. נצביע.

ברוב של כולם נגד אחד (הרב פייסמן), מחליטים,
שבאם בעלי האנזיה יציעו לצאת מהחומי הארץ -
ולא לחזור בלי הסכמה - לדון הממשלה ברוב.

ראש הממשלה ד.בן-גוריון: אני רוצה שיהיה ברור מה ההחלטה שקבלנו.

אנחנו החלטנו לדורשים פהם למסור את

האנזיה. אם לא יסכימו - פירוש ההחלטה כפי שהבינותי שיש להשתמש

בכוח כמו בכפר ויתקין - להקיף אותם בכוח כזה שיהיו נאלצים

להכנע. במקרה שימנו אלינו ויודיעו שהם מסלקים את האנזיה מחומי

הארץ - לדון הממשלה בדבר ותהן להם תשובה. אני מניח שאין ערעור

על כך שזהו פירוש ההחלטה: לעצות הכל למען שאפשר יהיה להפוס

את האנזיה בלי שפיכת דמים. אבל אם לא תהיה דרך אחרת - להשתמש

בכוח.

יחנן אמר שרתוק צדק באינטרטרטציה

השר מ. בנטוב:

החוקים; אבל מה שהוא מציע זוהי פשרה.

אני הייתי מציע להרחיק לכת ולדרוש הורדת הנסיג שיורסקו במחכונים

תחת טעמרות שלהם. אם לא יסכימו, נוכל להתמודד על כך שהנסיג י

באנזיה.

ט ח ל י ט י מ
לדרוש כמטא ונתן עם או"ם הורדת
הנסיג ארצה כדי לשימו תחת פיקוח או"ם
עד לגמר החפוגה. באם לא יסכימו,
נסכים להשאיר את הנסיג באנזיה שתעוון
בתוך הארץ תחת פיקוח או"ם עד לגמר
החפוגה.

אני מנין שלא ייעשו כל מאסרים כל

השר מ. זשירא:

זמן שאין החלטה על כך מטעם הממשלה.

מסדר המנהיגות שלהם מעון החלטה מיוחדת על הטטטלה.

חשר מ. בנטוב: בפעם שעברה נתקבלה החלטה מפורשת
 למעול בהתאם לחוקי המדינה, ואין חוק
 במדינה האוסר לשים בפעור אנשים אלה. אם זה יהיה למי החוק -
 יאסרו אותם, אם זה לא יהיה למי החוק - לא יאסרו.

חשר י. גריןבליט: אני מציע שעל התוצאות המצב שיווצר
 לאחר הכניעה - אם תהיה כניעה - נדון
 באופן מיוחד. אין זה רק ענין של מאסרים. יש גם שאלה אם לפזר את
 הגדודים שלהם או לא לפזרם.

ראש הטטטלה ד. בן-גוריון: תומך בהצעה זו.

חשר מ. רוזנבליט: אני סבור שיש למנוע הלזיה הטונית
 של החללים בתל-אביב. הלזיה הטונית
 עלולה ליהפך להפוגה עם כל התוצאות השליליות הכרוכות בכך.

ראש הטטטלה ד. בן-גוריון: (א) נראה לי שמר רוזנבליט צודק.
 צריך שהאגפים שנסלו בכפר-דיתקין, גם
 סגורו וגם מצדם, ייקברו במקום.

(ב) יש הצעה של מר גריןבליט, שאם יקרה
 חדור והאגיה תמסר לידינו והמסוך יאוסל - תדון הטטטלה על הצעדים
 חבאים. אני מבין שאין התנגדות להצעה זו.

חשר מ. שרתוק: לאחר שנחנוד שמדידוד לא היה באגיה,
 אני מספק אם כיצין באגיה.

מ ה ל י ט י ט
 שהמטלה תדון בישיבה חבאת בטצב
 שנוצר אחר כניעת אצ"ל בכפר דיתקין.

יב/1/ש"ח

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: בנוגע לטידורים בכלל. היה אחרון
שוד של כלי-רכב. השקודה תהיה למנוע
התקלריות בתל-אביב וכל מצב העלול להביא לידי חלכוכים וכמוכן
כל נסיון של שוד.

חגיגה נעלה